

4.7/รักให้ซึ่ง...ต้องถึงปรโลก

ถ้าหากว่า มีความรัก

ซึ่งกันและกัน

ก็จะทำบุญอุทิศส่วนกุศล...ไปให้

ถ้ารักมาก...ก็ทำบ่อยๆ

รักน้อย...ก็นานๆ ทำทีหนึ่ง

เมื่อเราศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว

เราจะทราบที่เดียวว่า...บุญที่เราทำนี้

สามารถอุทิศส่งไปยังบุคคลผู้ล่วงลับได้

ยังความสุขให้เกิดขึ้นกับเขาเหล่านั้น...ในปรโลก

เพราะฉะนั้น เราต้องถามตัวเองว่า...

เมื่อพ่อแม่และสมาชิกครอบครัวของเรา...จากไปแล้ว

เราได้มีโอกาสทำบุญอุทิศให้กับเขาเหล่านั้น...บ้างหรือไม่

ต้องหันมาทบทวนดู

บางคนปีหนึ่ง ให้พ่อแม่...เพียงอิมเดียว

เช่น วันสงกรานต์...เลี้ยงพระครั้งหนึ่ง

อีกสามร้อยหกสิบสี่วัน...ก็ลืมไป

จะรักให้ซึ่ง...ต้องถึงปรโลก

บางคนดำเนินชีวิตที่ผิดพลาดในโลกมนุษย์

เมื่อละโลกแล้ว จึงต้องทุกข์ยากลำบาก

ต้องการบุญมาก

จึงเป็นหน้าที่ของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่

เพราะฉะนั้น...เวลาเราอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว

เราควรอยู่กัน...ด้วยความรัก

สามีภรรยาก็เป็นประดุจ เทพบุตร เทพธิดา

เวลาละโลกไปแล้ว ยังคิดถึงกัน

จริงๆ แล้ว

เราอยู่ร่วมกันในโลกมนุษย์ไม่นาน

ให้ไชยวาจา ซึ่งเป็นของฟรี ไม่ต้องเสียเงิน

ให้ประคองชีวิต ถนอมน้ำใจกันเอาไว้

เมื่อต้องพลัดพรากจากกันไปสู่ปรโลก

อีกฝ่ายที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์

ก็สามารถทำบุญอุทิศให้ได้...ในยามคิดถึง

ถ้าหากว่า มีความรักซึ่งกันและกัน

ก็จะทำบุญอุทิศส่วนกุศล...ไปให้

ถ้ารักมาก...ก็ทำบ่อยๆ

รักน้อย...ก็นานๆ ทำทีหนึ่ง

เช่น ปีละครั้ง

เพราะฉะนั้น ต้องรักให้ซึ่งถึงปรโลก

ในเมื่อ...เราเลือกคนที่น่ารักที่สุดในโลกมาอยู่ใกล้ๆ

ควรประคับประคองกันเอาไว้

เราอยู่ในโลก ไม่นานเท่าไร

เดี๋ยวก็ต้องแยกย้ายจากกันไป

ใครไปก่อน ใครไปหลัง ไม่ทราบได้

แต่ระหว่างมีชีวิตอยู่

ก็ควรจะสร้างบุญกุศลร่วมกัน...ให้ใจคุ้นกับบุญ

เมื่อจากไปแล้ว...จะได้มีความดีหลงเหลือเอาไว้

ให้ตามระลึกนึกถึงกัน

เมื่อคิดถึง...ก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้

บางท่านมีบุญจากการเลี้ยงดูบิดามารดา...ส่งผล

เมื่อละโลกแล้ว

บุญ...ก็บันดาลให้บุตรและคู่ชีวิตที่ยังอยู่นั้น...คิดถึง

ทำบุญอุทิศไปให้

จากการที่ต้องทุกข์ทรมานอยู่ในอบาย

ก็ได้รับบุญ

จนสามารถพ้นโทษได้เหมือนกัน

การอุทิศบุญ...จึงเป็นสิ่งสำคัญ

ที่สามารถเปลี่ยนชีวิตในปรโลกของเราได้ทีเดียว